

...

Fővárosi Ítéltábla

10.Gf.40.216/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Kocsis és Szabó Ügyvédi Iroda (cím ügyintéző: ügyvéd neve ügyvéd) által képviselt Felperes (cím1) felperesnek a Pete és Kiss Ügyvédi Iroda (cím3 ügyintéző: ügyvéd neve ügyvéd) által képviselt alperes (cím4) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. április 27-én kelt 6.G.40.593/2022/2. számú ítélete ellen az alperes részéről 3. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érintette, a fellebbezett rendelkezését helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 28.500 (Huszonnyolcezer-öttszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felek között 2008. május 13-án létrejött szerződés számú kölcsönszerződést érvényessé nyilvánította akként, hogy a svájci frank és a forint közötti átváltási árfolyamot a szerződéskötés napjára irányadó, a Magyar Nemzeti Bank deviza-középárfolyamhoz képest 35 %-kal növelt mértékben maximálta a szerződésben rögzített induló kamatmérték változatlanul hagyása mellett; továbbá kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 861.931 forint tőkét és 497.663 forint perköltséget.

A határozat indokolása szerint a perköltség viselésével kapcsolatos rendelkezés – a felek 50-50 % mértékű pernyertessége és pervesztessége arányára tekintettel – a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 75. § (1) bekezdésén és a rPp. 81. § (1) bekezdésén alapult, figyelemmel a rPp. 81. § (2) bekezdésében foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban ügyvédi munkadíj címén felmerült költségigényét a 2015. június 30-án kelt ügyvédi megbízási szerződésben kikötött 28.500 forint + áfa óradíj és összesen 22 munkaóra ráfordítás alapulvételével 627.000 forint + áfa összegben jelölte meg; álláspontja szerint a felszámított díjigény arányban áll a jogi képviselő által ténylegesen elvégzett tevékenységgel, a jogvita összetettségével, a perbeli cselekmények számával és indokoltságával. Megjegyezte továbbá, hogy szükségtelenül nem tett nyilatkozatot, a keresetét a bíróság felhívására és a per alatti befizetésekre figyelemmel pontosította.

Az alperes az elsőfokú eljárás során vitatta a felperes által felszámított perköltséget, annak összegét eltúlzottnak tekintette. Véleménye szerint az ellenérdekű fél ügyvédi munkadíj címén felmerült költsége a pertárgyérték alapulvételével a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdésének a) pontja szerint határozható meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes ügyvédi munkadíj címén felmerült költségét az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján, az általa csatolt megbízási szerződésben szereplő díjmegállapodás szerint határozta meg, ugyanis a felperes által választott felszámítási mód mellőzésére nem látott megfelelő indokot, az alperes javára szóló ügyvédi munkadíjat az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérlegeléssel – a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységre és a jogvita típus jellegére figyelemmel – állapította meg.

Mindezek alapján a perköltség összegének számítása során levezette, hogy a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel a felperes javára ügyvédi munkadíj címén bruttó 398.145 forintot, míg az alperes javára bruttó 82.582 forintot állapított meg, amelyhez hozzászámította a közbenső ítélet elleni fellebbezés következtében lefolytatott másodfokú eljárásban megállapított költségeket, e körben a felperes és az alperes javára ügyvédi munkadíj címén bruttó 63.500 forintot, valamint a felperes által megfizetett 208.100 forint jogorvoslati illetéket,

figyelembe vette továbbá a keresetlevélen lerótt 156.100 forint elsőfokú eljárási illetéket, az alperest a pervesztessége miatt az első- és másodfokú illeték összegéből 104.050 forint és 78.050 forint viselése terhelte.

Rámutatott arra, hogy a felperes a követelés jogalapja tekintetében teljes mértékben, míg az összecszerűséget illetően részlegesen (50% mértékben) vált pernyertessé, ezért a javára megállapított költségeket csökkentette az alperes javára megállapított ügyvédi munkadíjjal, így került kiszámításra a rendelkező részben meghatározott mindösszesen bruttó 497.663 forint végösszeg.

Az ítélet ellen kizárólag a perköltségre vonatkozó rendelkezés tekintetében az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen a megváltoztatását és a felperes részére fizetendő első- és másodfokú perköltség összegének 182.100 forintban való meghatározását azzal, hogy ezt meghaladóan a felek a költségeiket maguk viselik;

másodlagosan – jogszabálysértés esetén – a hatályon kívül helyezését és a perköltség körében az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását.

Kérte továbbá a felperes kötelezését a másodfokú perköltsége megfizetésére, amelynek összegét az elsőfokú eljárás során csatolt megbízási szerződés kivonat szerint, az áfa összegével növelten számított fel.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a rPp. 81. § (1) bekezdésébe ütközően rendelkezett a perköltség viseléséről. Azt nem vitatta, hogy a pernyertesség-pervesztesség 50-50 %-os arányára figyelemmel az első- és másodfokú illeték összegének felét, azaz 182.100 forintot viselni köteles, azonban a fennmaradó 315.563 forint tekintetében a fizetési kötelezettségét előíró ítéleti rendelkezést jogszabálysértőnek találta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, ha a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel az alperes által viselendő perköltség összegét 182.100 forintban határozza meg és egyebekben úgy rendelkezik, hogy ezt meghaladóan mindegyik fél maga viseli a saját költségét. Hangsúlyozta, hogy ha a felek egyike sem tekinthető érdemben pernyertesnek, akkor a rPp. rendelkezéseiből nem lehet alappal arra következtetni, hogy az alperesnek kell viselnie a felperes jogi képviselőjével felmerült költségét.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte a támadott ítéleti rendelkezés helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását, amelynek összegét az elsőfokú eljárásban csatolt megbízási szerződés szerint, 1 munkaóra alapulvételével számított fel.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság helyesen, az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően határozott a perköltség összegéről és annak viseléséről.

Utalt arra, hogy a perbeli esetben a kereseti követelés jogalapja tekintetében teljeskörűen, míg az összegszerűség körében részlegesen vált pernyertessé, az elsőfokú bíróság ennek megfelelően csökkentette a javára megállapítható perköltség összegét az alperesnek járó – mérlegeléssel megállapított – ügyvédi munkadíj összegével.

Hangsúlyozta, hogy a perköltségviselés szempontjából nem csak a pernyertesség-pervesztesség arányának van jelentősége, hanem annak is, hogy a feleknek az eljárás során milyen tényleges költségei merültek fel. Rámutatott arra, hogy a közel 5 éves pertartam alatt a jogi képviselője 885 percet, azaz 14 óra és 45 perc munkaidő ráfordítást számolt el a kereset jogalapjának bizonyítása körében, amelynek tekintetében teljes mértékben pernyertes lett, ezért a felszámított díjigény végső összege arányban áll a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezését a rPp. 256/A. § (1) bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárás során az elsőfokú bíróság ítéletének a per főtárgya tekintetében hozott rendelkezéseit nem érintette figyelemmel arra, hogy a határozat e körben – fellebbezés hiányában – a rPp. 228. § (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett, ezért a rPp. 253. § (3) bekezdésére figyelemmel – a fellebbezés és az ellenkérelem korlátai között – kizárólag azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség részét képező ügyvédi munkadíj mértékéről a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően döntött-e.

Az alperes fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítélete perköltségre vonatkozó részének a hatályon kívül helyezésére nincs ok, mivel az elsőfokú bíróság az eljárása során nem követett el jogszabálysértést.

A rPp. 75. § (1) bekezdése értelmében a perköltség – a törvényben meghatározott kivételeket nem tekintve – mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel (előzetes tudakozódás és levelezés költsége, eljárási illeték, tanú- és szakértői díj, ügygondnoki és tolmácsdíj, helyszíni tárgyalás és szemle költsége stb.).

A (2) bekezdés kimondja, hogy a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd, jogtanácsos, illetve szabadalmi ügyvivő készkiadásait és munkadíját is.

A rPp. 79. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perköltség összegét a fél által előadott és a szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg. A fél javára az általa felszámítottnál több perköltséget megállapítani nem lehet. Ha a fél a költségeket nem számította fel vagy nem igazolta, a bíróság a perköltséget a per egyéb adatai alapján hivatalból határozza meg.

A rPp. 81. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy részleges pernyertesség esetében a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembevételével határoz. Ha a pernyertesség és pervesztesség aránya, valamint az előlegezett költségek összege között nincsen számottevő különbség, a bíróság akként rendelkezik, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

A Fővárosi Ítéltábla a felterjesztett iratokból megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a pernyertesség-pervesztesség arányában a rPp. 81. § (1) bekezdése szerint rendelkezett, az összecszerűség körében számításba vette a felperes által lerótt kereseti és jogorvoslati illetékek, valamint a másodfokú közbenső ítéletben megállapított ügyvédi munkadíjak bruttó összegét, az alperes által az elsőfokú eljárásban ügyvédi munkadíj címén felszámított költséget az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérlegeléssel, míg a felperes

által felszámított költséget az IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerint állapította meg és a különbözet megfizetésére az alperest kötelezte.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy az IM rendelet két eltérő felszámítási módot különböztet meg az ügyvédi költségek megállapítása körében, a 2. § szabályozza azt az esetet, amikor az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a fél és a jogi képviselő között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíjat, valamint a fél által az ügyvédje részére költségtérítésként megfizetett indokolt készkiadások együttes összegét számíthatja fel, a 3. § pedig megbízási szerződés hiányában a pertárgyértékhez igazodó díjmegállapítást szabályozza.

A perbeli esetben a felek részére ügyvédi munkadíj címén megállapított költségből eredő különbség – a pernyertesség-pervesztesség egyenlő mértéke ellenére – abból adódott, hogy a felperes a jogi képviseletével felmerült költségigényét nem az IM rendelet 3. §-ára alapította, hanem azt az IM rendelet 2. §-a szerint, a 2015. június 30-án kelt ügyvédi megbízási szerződésben kikötött 28.500 forint óradíj alapulvételével, mindösszesen 22 munkaóra ráfordítás elszámolásával kérte megállapítani.

Az elsőfokú bíróság a felperes választására figyelemmel, az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján határozta meg a javára szóló ügyvédi költséget, ezért a 3. § szerinti tételes díjelszámolásnak nem volt helye. Az 50%-50% pernyertesség mellett az ügyvédi munkadíj összege akkor lehetne azonos, ha mindkét peres félnél annak számítására ugyanazon jogalapon kerülne sor. Amennyiben mindkét fél jogi képviselője megbízási szerződés alapján érvényesítené az ügyvédi munkadíját, az eltérő mértékű óradíj és a különböző időráfordítás – azonos pernyertesség esetén is – a jogi képviselettel kapcsolatban eltérő összecsúszáshoz vezethetne.

A részleges pernyertességből nem következik az, hogy a felek ne tarthatnának igényt az eljárás során ténylegesen és igazoltan felmerült, a perköltség körébe tartozó költségeik, így az eltérő számítási módszer szerint felszámított ügyvédi munkadíjak arányos megtérítésére.

A fellebbezésben felhozott indokok ellenére az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a rPp. 75. § és 81. §-ában foglaltakat, valamint az ügyvédi munkadíj megállapítása körében az IM rendelet hivatkozott rendelkezéseit, ezért a perköltség összegének leszállítására nincs jogszabályi lehetőség.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érintette, a fellebbezéssel támadott rendelkezését a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a rPp. 239. §-a alapján alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles megtéríteni a felperes másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségeit, amelynek összegét a Fővárosi Ítéltábla a felperes által felszámított összegben, 1 munkaóra ráfordítás alapulvételével a csatolt díjmegállapodás szerint határozott meg az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2022. október 6.

dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

dr. Matosek Edina s.k.

előadó bíró

dr. Felker László s.k.

bíró